

26 Ιουλίου, 1991

[Α. ΛΟΙΖΟΥ, Πρ., ΑΡΤΕΜΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΜΑΡΙΑ ΠΑΝΑΓΙΔΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ,

Εφεσείοντες,

v.

ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινικές Εφέσεις Αρ. 5458 & 5459).

Ποινή — Χρήση μηχανοκινήτου οχήματος χωρίς ασφαλιστικό έγγραφο υπέρ τρίτου κατά παράβαση των άρθρων 2, 3 (1) (2) του Περί μηχανοκινήτων Οχημάτων (Ασφάλεια υπέρ Τρίτου) Νόμου, Κεφ. 333, και των Νόμων 7/60 και 158/87 — Αποστέρηση δικαιώματος κατοχής αδειάς οδηγού για 12 μήνες και επιβολή προστίμου £80. — Κρίθηκε υπερβολική ενόψη της καλόπιστης και εύλογης πεποίθησης της εφεσείουσας ότι καλυπτόταν από το ασφαλιστήριο έγγραφο καθώς και της κάλυψης των ζημιών υπό της ασφαλιστικής εταιρείας και μειώθηκε σε 2 μήνες. 5

Συνταγματικό Δίκαιο — Σύνταγμα άρθρο 12.3 — Η τιμωρία δεν πρέπει να είναι δυσανάλογη προς το αδίκημα. 10

Η κατηγορούμενη οδηγώντας το αυτοκίνητο JN 854 στη Λευκωσία ενεπλάκη σε δυστύχημα. Το ασφαλιστήριο έγγραφο δεν κάλυπτε λόγω της μεταβίβασης πριν 20 μέρες του εν λόγω οχήματος στο σύζυγό της χωρίς να αλλάξει η ασφάλεια. Ο πρωτόδικος Δικαστής θεώρησε ότι δεν αποδείχθηκε οποιοσδήποτε ειδικός λόγος για να μη στερήσει την κατηγορούμενη να κατέχει άδεια οδηγού λόγω του ότι δεν δόθηκε μαρτυρία προς τον σκοπό αυτό. Επιπρόσθετα της επέβαλε ποινή προστίμου ΛΚ.80.-. Η έφεση εστρέφεται εναντίον του μέρους της απόφασης που αφορούσε την στέρηση της άδειας για 12 μήνες. 20

Το Ανώτατο Δικαστήριο επιτρέποντας μερικώς την έφεση αποφάνθηκε ότι:

1. Δεν παρίστατο ανάγκη να δοθεί μαρτυρία για "ειδικούς λόγους" ενόψη του γεγονότος ότι οι συνθήκες διάπραξης του αδικήματος αποτελούσαν κοινό έδαφος. 25

2. Η ύπαρξη καλόπιστης πεποίθησης υπό της κατηγορουμένης για την ύπαρξη ασφαλιστικής κάλυψης, έστω και χωρίς την δέουσα έρευνα, έπρεπε να είχε ληφθεί υπόψη ως σχετικός παράγοντας

από το Δικαστήριο όταν αποφάσιζε την στέρηση της άδειας.

Υπό τις περιστάσεις η στέρηση της άδειας οδήγησης για 12 μήνες κρίνεται σαν υπερβολική και μειώνεται σε 2 μήνες.

5 Η έφεση του 2ου κατηγορούμενου/εφεσεύοντα εγκαταλείφθηκε και απορρίφθηκε.

Η έφεση επιτρέπεται μερικώς.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Κυριακίδης ν Αστυνομίας (1963) 1 Α.Α.Δ. 80;

Μιλτιάδης ν Αστυνομίας (1970) 2 Α.Α.Δ. 81.

10 Έφεση εναντίον Ποινής.

15 Έφεση εναντίον της ποινής από την Μαρία Παναγίδου και άλλου οι οποίοι βρέθηκαν ένοχοι στις 9 Μαΐου, 1991 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 3322/91) στην κατηγορία χρήσης μηχανοκινήτου οχήματος χωρίς ασφαλιστικό έγγραφο υπέρ τρίτου κατά παράβαση των άρθρων 2, 3 (1) (2) του Περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων (Ασφάλεια Υπέρ Τρίτου) Νόμου, Κεφ. 333 και καταδικάστηκε από τον Μουρακίδη, Προσ. Ε.Δ. σε πρόστιμο £80.- και του αποστερήθηκε το δικαίωμα να κατέχει άδεια οδηγού για 12 μήνες.

Α. Δανός, για τον Εφεσεύοντα.

Α. Χριστοφόρου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για την Εφεσιβλήτη.

Α. ΛΟΙΖΟΥ, Π.: Την απόφαση θα δώσει ο Αρτίμης, Δ.

25 ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ.: Η παρούσα έφεση στρέφεται μόνο εναντίον του μέρους εκείνου της ποινής που συνίσταται στη στέρηση άδειας οδήγησης της εφεσεύουσας για 12 μήνες, για το αδίκημα της χρήσης μηχανοκινήτου οχήματος χωρίς ασφαλιστήριο έγγραφο υπέρ τρίτου, κατά παράβαση των άρθρων 2 και 3(1)(2) του περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων (Ασφάλεια Υπέρ Τρίτου) Νόμου, Κεφ.333 και

30

των Νόμων 7/60 και 158/87. Η έφεση του 2ου κατηγορούμενου/εφεσεύοντα εγκαταλείφθηκε και απορρίφθηκε.

Στις 20.4.90, η κατηγορούμενη, οδηγώντας το αυτοκίνητο JN 854 στη Λευκωσία, ενεπλάκη σε ατύχημα και κατά τη διερεύνησή του προέκυψε ότι δεν την κάλυπτε το ασφαλιστήριο έγγραφο. Όπως εξετέθησαν τα γεγονότα από την Κατηγορούσα Αρχή το εν λόγω όχημα ανήκε αρχικά στην κατηγορούμενη, αλλά περίπου 20 μέρες πριν το ατύχημα είχε γίνει αλλαγή ιδιοκτησίας μέσω τραπέζης και τούτο μεταβιβάστηκε στο όνομα του συζύγου της (που ήταν ο 2ος κατηγορούμενος στην υπόθεση), χωρίς να αλλαχθεί η ασφάλεια, με αποτέλεσμα να μην την καλύπτει. Η θέση της εφεσεύουσας ήταν ότι είχε την εντύπωση ότι υπήρχε ασφαλιστική κάλυψη τόσο για την ίδια όσο και για το σύζυγό της, όπως υπήρχε και πριν την αλλαγή στην ιδιοκτησία. Όπως τόνισε ο ευπαιδευτος συνήγορος της εφεσεύουσας, προκύπτει, έτσι, ότι το αδίκημα είναι μόνο τυπικό, γεγονός που αναγνώρισε και η ασφαλιστική εταιρεία, η οποία κάλυψε τις ζημιές. Ο πρωτόδικος Δικαστής στην απόφασή του θεώρησε ότι δεν αποδείχθηκε οποιοσδήποτε ειδικός λόγος για να μη στερήσει την κατηγορούμενη του δικαιώματος να κατέχει άδεια οδηγού, γιατί καμιά μαρτυρία δεν δόθηκε ενώπιόν του για το σκοπό αυτό. Αναφορικά με το σημείο αυτό είμαστε της γνώμης ότι, εν όψει του γεγονότος ότι οι συνθήκες διαπράξεως του αδικήματος αποτελούσαν κοινό έδαφος, όπως αναφέραμε πιο πάνω, δεν παρίστατο η ανάγκη να δοθεί οποιαδήποτε μαρτυρία για να τεθούν ενώπιον του Δικαστή για να τις λάβει υπόψη ως "ειδικούς λόγους".

Μιά από τις αρχές που προκύπτει από σειρά αποφάσεων του Ανώτατου Δικαστηρίου μετά το 1960 είναι ότι, έχοντας υπόψη το άρθρο 12.3 του Συντάγματος, αποστέρηση της άδειας δεν πρέπει να διατάσσεται εαν κάτω από το φως των γεγονότων και των περιστάσεων του αδικήματος καθώς και εκείνων του κατηγορούμενου θα συνιστούσε τιμωρία δυσανάλογη με το αδίκημα. Η ορθή άποψη σήμερα είναι πως, το ότι ο κατηγορούμενος καλόπιστα πιστεύει στην ύπαρξη ασφαλιστικής κάλυψης, έστω και

- χωρίς να κάμει τη δέουσα έρευνα, πρέπει εν πάση περιπτώσει να λαμβάνεται υπόψη ως σχετικός παράγοντας όταν το Δικαστήριο αποφασίζει το θέμα της στέρησης της άδειας. Έτσι, στην υπόθεση *Κύπρος Αντωνίου Κυριακίδης ν. Αστυνομία* (1963) 1 Α.Α.Δ. 80 όπου ο κατηγορούμενος είχε την καλόπιστη πεποίθηση ότι ο οδηγός του ήταν κάτοχος άδειας έστω και αν δεν είχε κάμει τις αναγκαίες έρευνες, το Ανώτατο Δικαστήριο μείωσε την περίοδο στέρησης άδειας από 6 μήνες σε 3, ενώ στην υπόθεση *Ανδρέας Μιλτιάδους ν. Αστυνομία* (1970) 2 Α.Α.Δ.81, το Ανώτατο Δικαστήριο ακύρωσε την στέρηση άδειας για 6 μήνες κάτω από παρόμοιες περιστάσεις και όπου η άδεια οδήγησης ήταν απαραίτητη για τον κατηγορούμενο σε σχέση με το επάγγελμά του.
- 15 Κάτω από το φως των πιο πάνω και λαμβάνοντας υπόψη τις συνθήκες σαν αποτέλεσμα των οποίων δεν υπήρχε ασφαλιστική κάλυψη στην παρούσα περίπτωση, το γεγονός της ύπαρξης εύλογης και καλόπιστης πεποίθησης από την εφεσείουσα ότι καλυπτόταν από το ασφαλιστήριο
- 20 έγγραφο, καθώς και το ότι τελικά η ασφαλιστική εταιρεία, όπως λέχθηκε και δεν αμφισβητήθηκε από την Κατηγορούσα Αρχή κατά την εκδίκαση της υπόθεσης, κάλυψε τις ζημιές, θεωρούμε ότι η ποινή στέρησης της άδειας οδήγησης για 12 μήνες ήταν υπερβολική και σαν αποτέλεσμα μειώ-
- 25 νουμε την περίοδο αυτή σε 2 μήνες.

Έφεση επιτρέπεται μερικώς.